

**EL MICALET
GALÀCTIC**

Es lloguen cervells

Alícia Toledo

Il·lustracions de Mapy Hernández

bromera

**Premi de
Narrativa Infantil
Vicent Silvestre**

Bip-bip

No m'hi veig gens. Tot és una immensa fosca. Bip-bip. Negre, negre i més negre per tot arreu. Bip-bip. I eixe bip-bip, d'on ve?

Tinc el cap cobert amb un artefacte. Bip-bip. I no puc moure ni un centímetre del meu cos. Bip-bip.

Els homes de gris em van sorprendre enviant el mail. Bip-bip. I ací estic, estirat i lligat de mans i peus, amb esta cosa al cap que m'impedix vore. Bip-bip. I eixe bip-bip que no em deixa pensar. Bip-bip. Algú pot parar el maleït bip-bip?

Contaré tres i desapareixerà. Bip-bip.

Un, dos, tres.

Ha desaparegut? Sembla que sí. Bip-bip.

Puf!, ací el tenim una altra vegada.

Com era això del mantra que em deia Anna? Bip-bip.

«Deixe d'escoltar-te perquè em molestes. Prefereisc escoltar altres coses que m'interessen i em convenen més.»

«Deixe d'escoltar-te perquè em molestes. Prefereisc escoltar altres coses que m'interessen i em convenen més.»

«Deixe d'escoltar-te perquè em molestes. Prefereisc escoltar altres coses que m'interessen i em convenen més.»

Au!, ja està fet.

(.....

.....

.....)

Ara sí. Quina gènia,¹
Anna.

Silenci, com et necessitava! He de posar en ordre els meus pensaments, entendre com carai he arribat ací.

1. Gènia: la paraula *geni* no té femení, però a mi m'agrada inventar paraules. Ho he fet des de sempre.

2

Eixe soc jo

Estic ací, immobilitzat en un edifici que sembla un laboratori abandonat, perquè m'ha segrestat una organització amb intencions térboles. Mai he sigut massa *conspiranoia*,² però ací en passa una de ben grossa.

I vos preguntareu com un xiquet normalet com jo, un xiquet de poble de deu anys d'edat ha pogut acabar d'esta manera?

La veritat és que no sé ni per on arrancar. Potser pel principi de tot. O retrocedir un poc més, abans que tot començara.

Si penseu en el típic xiquet que no pot parar quiet, que es distrau amb una mosca, que mai acaba res i que,

2. *Conspiranoia*: paranoic de les conspiracions. Fa referència a les persones que veuen conspiracions per tot arreu.

a més, trau
les pitjors notes de
la classe, eixe soc jo: Canut. Al
poble tothom em diu així des que el mes-
tre Vicent va amollar enmig de la classe: «Miquel, eres
un cas, amb sis anys i no saps fer la o amb un canut».

Els companys van tardar ben poc a agafar-la al
vol i, des d'eixe moment, Miquel Bayarri va desapa-
rèixer i va passar a ser Canut. Podrien haver-se acar-
nissat encara més a l'hora de buscar-me un malnom,
amb opcions més feridores, com les preferides del
meu germà Josep: «cap de suro», «raret», «plom»,
«brasa», entre altres.

Però aquell principi de curs, quan tot just m'estre-
nava com a alumne de cinqué, van passar coses que
ho canviarien tot per sempre.

Era el 8 de setembre, primer dia d'escola i estàvem
tots al pati, com cada any, esperant que vingueren els
mestres per a entrar a classe. El bullici era considera-
ble. Tothom parlava i s'explicaven les vacances. I dic
«s'explicaven» perquè jo, com de costum, no parlava
amb ningú. La cridòria, a més, començava a posar-me

nerviós. Així estava, fent cua, sol, inquiet i avorrit, quan la vaig vore per primera vegada.

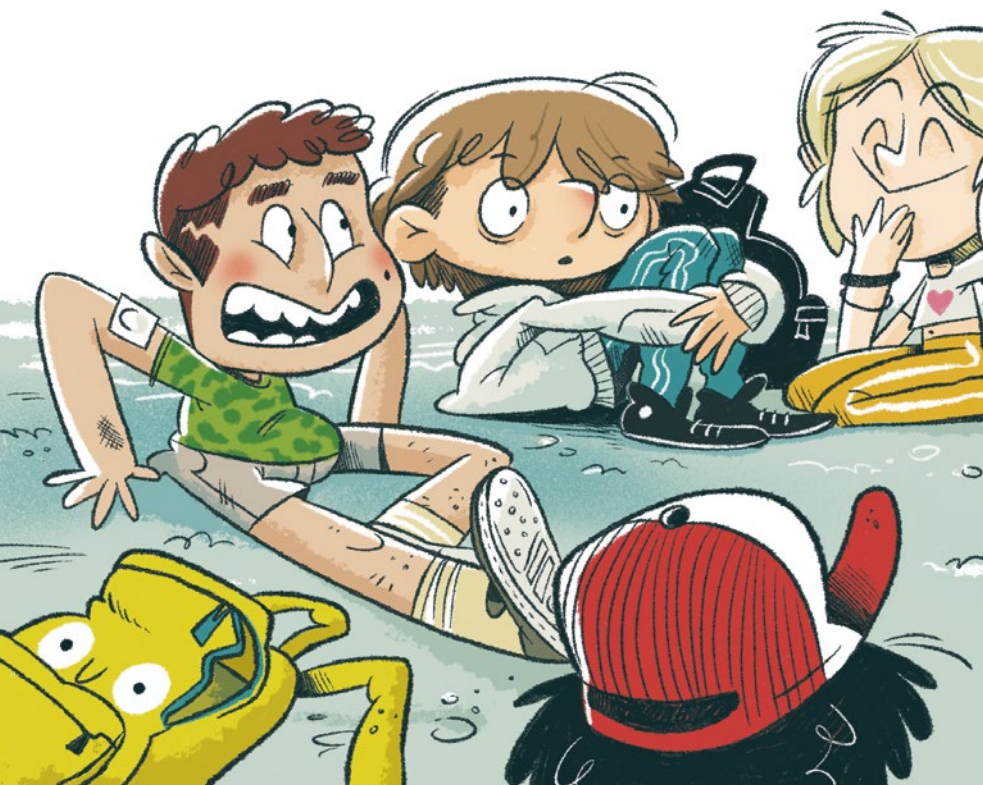
La recorde com una aparició, com caiguda del cel i transportada per nuvolets de cotó. Era Anna, la nova mestra.

Quan va ser al mig de tots nosaltres, ens va anunciar que seria la nostra mestra i ens va proposar de seure a terra en cercle per fer les presentacions. Seure a terra i enmig del pati! Les coses apuntaven diferents en este curs de cinqué.

Quan va arribar el meu torn de presentació, es van escoltar unes veuetes:

—Ara li toca a Canut.

—Canut, qui és Canut? —va preguntar Anna.

—Jo, mestra.

—Anna, em pots dir Anna, però digues: Canut és el teu nom?

—No, mestra, ai, vull dir Anna, el meu nom és Miquel, però tothom em diu Canut.

—Conta-li per què, Canut! —cridaven els meus companys.

—No cal que m'ho expliques, si no vols. Però sí que m'agradaria que em digueres si t'agrada que et diguen Canut o si preferixes Miquel?

—La veritat és que ja m'he acostumat a Canut.

—I aleshores?

—Però sí, preferisc Miquel.

—Doncs no hi ha res més a dir, Miquel.

